

faa vilde det være nødvendigt, at Sogneforstanderskaberne maatte vide, hvilken Sum der skulde paalignes; men naar man saaledes ligene en Sum over Landet og paalagde hver enkelt Kommune sin Andeel, og man ved denne Sums Fordeling aldeles ikke maatte tage Hensyn til Agerbruget, saa vilde der opstaae store Uanskeligheder, navnlig i de Kommuner, hvor saa godt som al Indtægt haves af Agerbrug, og disse Kommuner ere ikke saa. I saadanne Kommuner vilde derfor den Sum, der skulde fordeles, maaskee komme til at falde paa ganske faa Individier, som paa denne Maade kunde blive trykkede langt over deres Evne. Af denne Grund har Udvalget ikke antaget, at det vilde være praktisk muligt at gennemføre denne Tanke, saaledes som jeg her har fremsat den, og man er altsaa bleven staaende ved det samme Forslag, som blev stillet sidst, og som med en ringe Stemmeovervægt blev forfattet, idet man har søgt at lempe dette Forslag noget i Hensyn til de Bemærkninger, der under anden Behandling bleve fremsatte af nogle ærede Medlemmer. Det vil saaledes navnlig erindres, at der af flere Medlemmer, som have særlig Sagkundskab til Forholdene paa Landet, blev bemærket, at den Sum af 150 Rd., der i det tidligere Forslag var opstillet som den ringeste Sum, hvoraf der skulde kunne betales Skat, var for lav; det blev fra flere Sider gjort gjældende, at det var ønskeligt, at denne Sum blev sat noget høiere, navnlig til 200 Rd. Dette Forslag er derfor optaget af Udvalget, som ikke kunde have noget Særligt derimod at erindre, og det vil sees af den Skala, der er fremsat i Udvalgets Forslags § 9, at man er indseendet dette Ønske, idet nemlig et Beløb af under 200 Rd. er fritaget for Skat. Derimod har man bibeholdt et Forslag, som ikke synes at have mødt nogen Modstand i Thinget, nemlig at den fulde Skatteindtægt indtræder med 500 Rd. Endnu i et andet Punkt har Udvalget modificeret sit tidligere Forslag, og dette findes, som det vil sees, i den nuværende § 23. Det blev nemlig udtalt, at adskillige af de Bestemmelser, som fandtes i Forslaget med Hensyn til Kommunerne paa Landet, med megen Nytte vilde kunne finde Anvendelse for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, og det er disse

Bestemmelser, man har antaget det for rigtig at optage i denne Slutningsparagraf. Som det vil sees, er den maaskee ikke overordentlig klar i sin Udfattelse, men Udvalget har ikke anset det for muligt at faae Meningens skarpe udtrykt, end det her er sleet, og det holder sig i alt Fald overbeviist om, at, naar den bliver behørig studeret af Bedkommende, der skulde benytte den, vil det ikke være vanskeligt at forstaae den. — Der er endnu et tredje Punkt, som vel ikke blev omhandlet ved 2den Behandling, men som Udvalget under sine Forhandlinger er kommen til at tænke paa, nemlig, at Begivenhederne desværre ere af den Beskaffenhed, at vi med Visshed vide, at der er visse Dele af Landet, som i denne Tid er under fjendtlig Invasion, og forsaavidt en saadan skulde vare i længere Tid, er det rimeligt, at disse Dele af Landet vilde lide endeel under den fjendtlige Hærs Ophold der. Det synes da ikke at være mere end billigt, at man tager Hensyn til en saadan Omstændighed og giver Indenrigsministeren Bemyndigelse til at undlade at bringe Loven i Anvendelse, eller, hvis dette ikke skulde være nødvendigt, dog i alt Fald at forandre Fristerne og Terminerne, som i Loven ere stillede for Bedkommende, og det er dertil, det Forslag sigter, som er stillet under Nr. 11. — Ved 2den Behandling havde det Mindretal, som stillede det Forslag, der den Gang blev antaget, nemlig at den omhandlede Sum, som falder paa Landkommunerne, skulde lignedes paa Formue og Leilighed, indbefattet i sit Forslag et andet, som gif ud paa, at man ved denne Ligning paa Formue og Leilighed skulde afvige fra et af de væsentligste Principer i den nuværende Formue- og Leilighedsstat, nemlig det, at man paa Formue og Leilighed kun kan besætte Personer, som ere bosatte i Kommunen, saaledes at man ikke kunde ansætte til Formue- og Leilighedsstat Personer, som ikke vare bosatte i Kommunen, men dog der havde faste Eiendomme eller dreve en Næringsvei, eller havde en Bestilling eller et Embede, som ubelukkende vedkom Kommunen. Dette Forslag blev ikke antaget af det ærede Thing af praktiske Grunde, som dengang udførlig bleve udviklede; men det følger af sig selv, at Udvalget maatte læge under Overveelse, hvorledes